

MÁRAMAROS ÉS A KIZÖKKENT IDŐ

▷ SZÖVEG: MÉHÉSZ ZSUZSA | FÉNYKÉP: SZABÓ ZOLTÁN

A múlt századi nagy utazók még ismeretlen, különös létformákról számoltak be, melyek elemeit elképzelni is nehéz, megtapasztalni pedig rajtuk kívül hétköznapi embernek szinte lehetetlen volt. Írásaik felcsigázták a fantáziát és felkorbácsolták a máshol-szeretnék-lenni vágyát. És ha valaki útnak indult beszámolóik nyomán, lépten-nyomon számíthatott a libabőrre, melyet a várakozással teli kíváncsiság hívott elő. Utazni máig is csak olyan helyre érdemes, ahol jobb, mint otthon, vagy nagyon más...



A második tételt egyre nehezebb teljesíteni. A világ legel-dugottabb, egzotikus szegleteiben is ott rejtőzködik a „hasonló” és a „megszokott”. Az ember alkotta világ, a kultúrák egyre inkább összeérnek. A McDonald's ugyanazzal a plakáttal, legfeljebb más betűkészlettel hirdeti legújabb menüjét Dzsaipurban és Kairóban. A kissrácok ugyan- azt a Mohamed Szaláh-mezt hordják, és ugyanazzal a konzollal a kezükben játsszák a Marvel's Avengerst – még az is lehet, hogy egymással, ismeretlenül. Az élet, a mindennapok nagyon hasonlóan folynak, s ami megmaradt a hagyományos tevé- kenységekből, szokásokból, annak nagy része turistalátványos- sággá vált. Gondolhatnánk, hogy a „különöset” egyre messzebb kell keresnünk – de mi csak a szomszédba kopogtattunk be, a Tisza és Románia máramarosi vidékére...

Radu, a pásztor

Ha elfogy a hegyen a térerő, marad a hangerő. A fémtrombitát megszólaltatni férfias mutatvány, de ha egyszer sikerül, jó messzire hallatszik. A hegyen praktikus távközlési eszköz

Máramarosi boglyák

A táj az évszakokkal változik, a szénaboglya marad. Ahol állattartás van, ott szénának is lennie kell. A boglyarakás technikáját Máramarosban tökéletesen végzik: minden kaszált fűből, gyógynövényből takarmány lesz, pazarolni nem lehet



Se székely himnusz, se Csaba királyfi a csillagösvényen

A terület egykori központja, Máramarossziget az 1910-es népszámláláskor magyar ajkú (82%) városnak számított. Ma pont ez az arány jellemző, de a román identitású lakosság javára.

A Romániára is jócskán kiterjedő Máramaros neve ismerősen cseng, mégsem ide özönlenek (egyelőre) az Erdély-érzésre vágyó turistacsoportok. A látvány miatt ide is jöhetnek: a térség nagy részét erdővel borított hegyek ölelik, amelyek hágói sokáig telente járhatatlanok voltak. A viszonylagos elzártság mindig lelassítja a világhoz való igazodás folyamatát, és segíti megőrizni az egyedi vonásokat: a Tisza és mellékfolyói mentén húzódó völgyekben itt is a hagyományos kézművesség, földművelés és állat-

tenyésztés évszázados rutinját űzik a falusiak. A jellegzetes szénaboglyák és szénatárolók, a pásztorszállások, a karcsú tornyú, régi (vagy régies) fatemplomok, a komótosan haladó, szénával, krumplival vagy farönkökkel alaposan megrakott lovas szekerek igazolják mindezt.

Ám azt a fajta kötődést közös történelmünkhöz, amit Erdélyben keres sok látogató, itt csak áttételesen lehet érezni. A terület egykori központja, Máramarossziget az 1910-es népszámláláskor magyar ajkú (82%) városnak számított. Ma pont ez az arány jellemző, de a román identitású lakosság javára. Az egykori magyar túlsúlyról és vallási-etnikai összetételről mára szinte csak a város központjában álló római katolikus és református templomok feliratai tanúskodnak. Ennek a bús, magyar sorson való nosztalgia- zúzáshoz kevesebb eséllyel lehet errefelé lelkes partnerre lelteni.

Míg Románia Európa egyik legígéretesebb úti céljává vált, szép csendben felzárkózott az ismertségben Erdély mellé a tengerpart, a Duna-delta érintetlennek tűnő világa, fiatalos és lendületes fővárosa és a Drakula-legenda – addig mi megmaradtunk a keresésben a közös identitás vonalán.

Úti célunk Breb, az ezerfős zsákfalú, ahol magyarul egyetlen ember beszél, de ő sem őslakos: Kolozsvárról származik, a felesége pedig az Egyesült Államokban született. Némi magyarországi és franciaországi kitérővel telepedtek le ebben a különös faluban, ahol a kozmopolita gyűttmentek és a keményfejű máramarosiak közösen építenek egy különös világot.





Avasújfalu módos házai

Új román falukép. Úton Máramaros felé egyre több helyen váltják fel a hagyományos házakat a többszintes épületek. Némelyik francia kastélyok mintájára épült státuszszimbólum. Érdekes, hogy a család sokszor a nagy ház mögötti, szerény épületben lakik

„Hülye angolok, angol hülyék...”?

Breb egyszerre nagyon hagyományos máramarosi falu és szabad szellemiségű, kozmopolita közösség, ahol a turizmus és a beköltözés soha nem látott lendületet vett. Az érkezőt rögtön az első kanyarban vendégházak útba igazító táblasora fogadja. Mindenhol építkeznek, a turizmusban a jövő!

Valóban: aki Máramarosba látogat, annak Breb kihagyhatatlan. De nem volt ez mindig így: a település 15 éve még csak annyiban különbözött a környékbeli, álmos észak-romániai falvaktól, hogy még elzártabbnak, elmaradottabbnak számított. Ami akkor hátránynak tűnt, az mára a legnagyobb erőforrásuk: a megmaradt máramarosi népi lakóházak, a kézművesség, a helyi hagyományok ennek az elszigeteltségnek köszönhetik túlélésüket.

A 90-es években telepedett le itt négy évre egy brit fiatalember. William Blacker Etonban Károly, walesi herceg iskolatársa volt. Enyhe kifejezés a nemesi származású Blacker brebi életére az életmódváltás szó... Egy régi gerendaházba költözött, ami már akkor is a szegénység és egyszerűség jele volt. A környékbeli cigányok közül választott párt magának, a máramarosiak viseletében járt az aszfaltot nem látott, köves-sáros brebi utakon.

Az évszakok természetes, lassú ciklusa határozta meg az ő életét is: tavasszal, amikor a körtefa virágozni kezdett, ő is lovakkal szántott, nyáron kaszált, a fagyos télen szánnal hordta haza a tűzifát, hallgatta a pásztorok történeteit a farkasokról, és még akkor is furcsa dolgokat

Babou Maramures ►

A holland Eveline Bervoets és párja, Matthijs Louman a telükön álló régi istállót alakították át hostellé. Breb lett az otthonuk, itt születtek gyermekeik. A hostel melletti kemping Breb egyik legkedveltebb szálláshelye, utazók találkozási pontja.

A holland pár nemcsak házat és telket vett – kaptak mindehhez egy brebi nagymamát is. Az idős, eredeti tulajdonos a házuk melletti kis épületben maradt. Eveline-ék ősszel Görögországba költöztek, egy honfitársuk, Bram viszi tovább a helyet

Ami 15 éve még hátránynak tűnt, az mára a legnagyobb erőforrásuk: a megmaradt máramarosi népi lakóházak, a kézművesség, a helyi hagyományok ennek az elszigeteltségnek köszönhetik túlélésüket.

2003-ban William Blacker etoni iskolatársa, Károly herceg is ellátogatott Brebbe, és vásárolt két házat a faluban. Rajta kívül korábban nem nagyon fordultak itt meg idegenek...



képzelték a helyiek a külön angolról, ha beépült a helyi közösségbe.

Tapasztalatairól, erről az azóta már eltűnt világról az Időtlen utakon című könyvében számolt be, és tette fel az addig ismeretlen Brebet az olvasók térképére. 2003-ban etoni iskolatársa, Károly herceg is ellátogatott Brebbe, és vásárolt két házat a faluban. Rajta kívül korábban nem nagyon fordultak itt meg idegenek, egy francia antropológuson, Claude Karnouh-n kívül, aki tudományos felmérést végzett a településen.

Ide jobbra nem jönnek a turisták, hanem az aktív korúak mennek idegen országokba a jobb élet reményében, az időseket és a gyerekeket hátrahagyva. Így lettek a román falvak egyszerre nagyon öregek és fiatalok. Ahogy a vendégmunkások gyarapodtak, úgy emelkedtek a régi gerendaházak elé a két- és négyemeletes tűzépbarokk-csodák: ezek váltak a külföldön keresett pénz és siker fokmérőivé.



A herceget rokonai szálak fűzik az erdélyi nemes Kálnoky családhoz, és korábban is gyakran megfordult Romániában. A kulturális hagyományokra és a természeti egyensúlyra érzékeny Károly pontosan látta, hogyan emészti fel a haladás és az új igények az évszázadokig változatlan faluképet. A Brebben vett két régi ház kapcsán persze ekkor még őt is futóbolondnak nézhetné a falu lakossága, akik örömmel szabadultak a düledező romoktól.

A pontot az i-re és az angolok megítélésére a Ridgley család érkezése tette fel. Brebből mindenki Angliába – és egy újabb nagy házra – vágyott, míg Ridgley-ék (Penelope, Duncan és három gyerekük) Károly herceg házainak szomszédságában vettek ingatlant, majd a faluban kinézett házak gerendáit beszámolták, szétszedték és újra összerakták a patakparti telken. Létrehozták Village Hotel nevű vendégházaikat, a brebiek pedig nem értették, miért jönnek vendégek a falujukba, ahol nincs semmi érdekes... Mít néznek majd meg? Ahogy a szénát pakolják? Az istállók mellett nagy kupacba rakott tehéntrágyát? Vagy az ósdi, szegényes épületeiket?

Létrehozták Village Hotel nevű vendégházaikat, a brebiek pedig nem értették, miért jönnek vendégek a falujukba, ahol nincs semmi érdekes... Mít néznek majd meg? Ahogy a szénát pakolják?



Istállókülső

Sok helyen ágasfán vagy az istálló falán tárolják az edényeket. Nem folklórelem, a disznóvágáshoz használtaknak van kint a helyük. Ha legfelül piros színűt látunk, a hagyomány szerint akad eladó lány a háznál!

Fatelepi szakember

Breb közepén egyre terebélyesedik a fatelep, ahogy egyre többen építenek hagyományos gerendaházakat. A zsindelek most épp az új templom befedéséhez készülnek

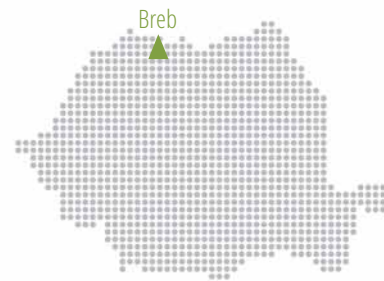
Családi körben

A hagyományos, gazdálkodó falusi életet nem lehet elképzelni családi összefogás nélkül: a rokon kapcsolatok egyben az összefogás és a haladás feltételei is. A szemünk előtt rakott boglyát pontos koreográfia szerint magasítja a család. Akkor sem megy tönkre a széna, ha eső éri

Eleinte nagy kihívásnak tűnt megtalálni azokat a mestereket, akik még nem felejtették el a zsindehasítást és a korábban uralkodó építési technikákat – de Ridgley-ék már csináltak korábban valami hasonlót. Duncan eredetileg paparazzóként dolgozott Londonban, a királyi családot és különböző rocksztárokat üldözve. Mikor aztán ebben már kiégett, a család 2004-ben Srí Lankára költözött. A cunami mindenüket elvette, kis híján az életüket is. Kalandjuk következő állomásaként olyan helyet kerestek, ahol zéró eséllyel fordulhat elő ilyesmi: Siwában, az egyiptomi Szahara egyik oázisában az elhagyott, pusztulásra ítélt vályogerőd – mely korábban az oázis jelképe és jellegzetes élettere volt – vált a példájuk hatására újra lakhatóvá. Az arab tavasz eseményei viszont már Brebben találták őket...

Vajon miként találtak Brebre? Duncan szerint kizárólag a Lonely Planet „Off the beaten path” fejezetében emlegetett helyek érdekesek – ő is itt keresgél.

Vajon miként találtak Brebre? Duncan szerint kizárólag a Lonely Planet „Off the beaten path” fejezetében emlegetett helyek érdekesek – ő is itt keresgél. Blacker könyve ráerősített az elhatározásra, és valahogy sikerült a királyi család érdeklőségeinek közelében is maradni – bár ez egyáltalán nem volt céljuk.



Az Úr napját szenteld meg! ▶

Vasárnap nincs munka, a misére mindenki felveszi a hagyományos viseletét. A nők itt hétköznap is kendővel fedik a fejüket. A templom egyben közösségi tér is

UNESCO-templomok

A szomszédos Budfalva fatemploma 1643-ból származik, Máramaros hagyományos fatemplomai közül nyolc a világörökség része. A Szent Miklós-templom belső terét különleges falfestmények díszítik

El sem lehet képzelni nélkülük és a jellegzetes fakapuk-fatemplomok nélkül Máramarost. Utóbbiból száznál több is található itt, nyolcat az UNESCO a Világörökségi listájára is felvett.

Széna-szalma

A főút a letérő – egy éles visszafordító kanyar – után elkeskenyedik, éppen csak elég a hely egy autó számára. Nem is volt nagy forgalom errefelé, a falun belül mindenki szekéren vagy gyalog járta a meredek utcákat. A táj jellegzetes elemei, nagy boglyák pettyezik sűrűn a horizontot a Kakastaréj-csúcs alatti lankákon: novembertől májusig elegendő élelmet és almot tartalékolva a nyáron legeltetett állatok számára. El sem lehet képzelni nélkülük, és a jellegzetes fakapuk-fatemplomok nélkül Máramarost. Utóbbiból száznál több is található itt, nyolcat az UNESCO a Világörökségi listájára is felvett.

Mégsem ezek a Brebbe látogatók első számú úti céljai: számukra az az életforma és világrennd érdekes, amit a helyiek természetesnek vesznek. Az állattartással járó gazdálkodáson, az évszakok diktálta életritmuson kívül sokáig itt mást nem lehetett elképzelni.

Szefi, viseletben

A gyerekek teljes természetességgel hordják a hagyományos ruhákat, a helyi ünnepekre, jeles eseményekre ezt illik felvenni



A megvásárolható gerendaházak lassan el is fogytak: az angolokat először egy holland pár követte, majd franciák érkeztek, aztán jött a román városi értelmiség. A vendégek körét 10-15 éve még útikönyvszerzők, fotósok, a National Geographic újságírói és vagabundi világcsavargók jelentették, majd a belföldön utazók kezdték saját gyökereiket és múltjukat felfedezni a faluban, ahol megállították az időt. Egy darabig... Mert bár a vasárnapi misére még teljes természetességgel öltik magukra az emberek a viseletet, a hagyományos bocskor helyett a nők már szívesebben viselnek hozzá csinos, ékköves, magas sarkú cipőt, és a férfiak jellegzetes, máramarosi szalmakalapjait is kezdi felváltani a kunbélásan felcsapott fejfedő.

Emlékszertartás

Az eltávozott családtag emlékére nemcsak misét mondatnak, de az asszonyok kosarakban süteményt, a férfiak italokat hoznak – hogy a szertartás után mindenkit meg tudjanak kínálni

Kocsi-út

Sergiu Veres pompásan ért a lovakhoz, de a vendégek vidításához is: helyi horinkát, vagyis almapálinkát kínál a zötyögős utakon haladó szekér utasainak



Ezek csak a legapróbb, mégis látványos jelei a változásoknak: sorra nyílnak a turistákat kiszolgáló létesítmények. Irina és Radu „gyüttmentként” nyitott egy farm-to-table éttermet, ahol minden helyi, friss és szezonális. A faluban a másik éttermet Vasile Sima családja működteti, akinél bő tíz éve minden évben megfordulok. Kezdetben egy pálinkafőző-sufni számított a házuk kiegészítésének, de ezen nem szabad csodálkozni: Brebben 70 házi pálinkafőzde kéménye pöfög októbertől: ez praktikusán a ház melletti deszkabódét jelenti, ahol csirizzel ragasztott rézedényekben készül a háztartásonként legalább százliternyi horinka. Elérhető mennyiség: Breb környéke tele van alma- és szilvafákkal, és a Romániában termett szilva 70 százaléka (a Brebben termett teljes egésze) a lepárlóedényekben végzi.

Brebben 70 házi pálinkafőzde kéménye pöfög októbertől: ez praktikusán a ház melletti deszkabódét jelenti, ahol csirizzel ragasztott rézedényekben készül a háztartásonként legalább százliternyi horinka.



Semmi sem mehet kárba...

A hullott almából kiváló pálinka lesz. Brebben októbertől minden sufni éjjel-nappal füstöl – ahogy zajlik a lepárlás. Az almák között találhatunk régi fajtákat is: bőralmát, téli arany parment, tányérmát

Hurrá, hétvége!

A kocsmá egyben kisbolt is, minden alapvető élelmiszert meg lehet itt kapni. A legények azonban nem bevásárolni jöttek: a vasárnapi mise után még isznak egy sört és beszélgetnek egy jót

Este a hegyen

A 300 juh és kecske egyszerre ér haza, az itatóhoz. Mire a fejésükre kerül a sor, teljesen bealkonyul, akkor már csak a hét testes pásztorkutya szeme villog a szállás körül

Egyre többen döntenek a fiatalok közül a maradás mellett, és a külföldről áramló pénzekből épült, hatalmas házakhoz nem jut eszükbe betont, rikító hullámpalát, fényes inoxot használni...

Simáék egyik gyermeke Olaszországban dolgozik, a másik viszont az éledező turizmusban találta meg a számítását, és a faluban maradt. Az istálló mellett kisboltot nyitottak, majd egy étterem és vendégház következett. Ennek bérműködtetésére egy Nagybánnyárol beköltöző pár vállalkozott, akik már meg is vásároltak egy teljesen tönkrement, lyukas oldalú gerendaházat – talán az utolsó elérhető Brebben –, ami saját vállalkozásuk első eleme lesz.

Egyre többen döntenek a fiatalok közül a maradás mellett, és a külföldről áramló pénzekből épült, hatalmas házakhoz nem jut eszükbe betont, rikító hullámpalát, fényes inoxot használni: bár az épületek méretei hivalkodó társaikéval vetekszik, szinte kizárólag hagyományos módon, fagerendákból épülnek, faszindellyel fedettek, tornácukat máramarosi motívumokkal díszítik. A szándék nem változott: legyen minél nagyobb a ház! De anyagaiban, megoldásaiban a régi módszerek és mesterségbeli tudás élnek tovább.



A bocskorkészítő
műhelye nem nagyobb
1 négyzetméternél, ahol elfér
egy fatuskó és az eszközei.
Szerfalván és környékén
ő az egyetlen, aki ma bocskort
készít

Kapunyitási pánik
A máramarosi kapuk díszítése, faragásaik
gazdagsága a módosság pontos
fokmérője. Akárhányszor jártunk
Brebben, a kapukészítő „sculptor”
szorgalmasan dolgozott. Hiába drága,
nagy rá az igény



**A márvány- és a gipszoroszlán helyett
ez lett az új státuszszimbólum: három
hónapig készíti két-három mester,
kizárólag kézi munkával. 25 000 eurót
kell összegyűjteni rá annak,
aki szeretné, hogy ez hirdesse
szorgalmát és ügyességét...**

Valami régi és valami új

A falu közepén nagyüzemben működnek a zsindehasítók: az új, görögkatolikus szertartásrendű templom rengeteget igényel belőle. Petru Pop, a település híres faragója tavaly örökre elment, de a tudását átadta a következő nemzedéknek, mert a díszesen faragott kapukra nagyobb az igény, mint bármikor.

A márvány- és a gipszoroszlán helyett ez lett az új státuszszimbólum: három hónapig készíti két-három mester, kizárólag kézi munkával. 25 000 eurót kell összegyűjteni rá annak, aki szeretné, hogy ez hirdesse a szorgalmát és az ügyességét...

Úgy tűnik, jól össze tudják fésülni a hétköznapokat a turistaszezonnal: ugyanaz a szekér, ami délelőtt még turistákat vitt körbe, esténként krumpliszákokkal megrakva tér haza a földekről. (Kivéve vasárnap, mert olyankor a munka tilos – bár az állatokkal való foglalatosság nem ismer vasár- és ünneppnapot.) A szomszédos Budfalva feletti legelőn egész évben kint vannak az állatok, a pásztorcsalád október végéig egy sátorszerű kunyhóban él, 7 kutyával körülvéve. A nyáj 300 juhból és kecskéből áll, őket naponta kétszer fejik, a sajtot eladják. Ha létezik praktikus-minimalista élet, akkor ez az: itt nincs felesleg, sallang és mellébeszélés. Ez az az egyszerűség, ami a hozzájuk látogatókat a leginkább vonzza.

Anna és Ioan élete egyszerre szabad és rendkívül determinált. Been-gednek a világukba, de szerencsére semmit sem hajlandóak azon a turisták kedvéhez igazítani. Hiába kérjük, hogy naplemente előtt hajtsák be a nyáját egy fotó kedvéért. Majd a jószág tudja, mikor hagyja abba a legelést! Iskolás fiuk, Mihail közvetít: remekül beszél angolul, tud bánni az állatokkal, ismer minden növényt és nagyon érdekli az informatika is.

Az új templom

Breb görögkatolikus temploma teljes egészében fából épült. Ilyenek a most készülő házak is: méreteikben nem, de anyagukban a hagyományos épületekhez hasonlóan

Viorica asszony a faluban szintén tart juhokat és tehenet is, emellett rendszeresen főz vacsorát a turistáknak. A divatos éttermek csak részben tudják megvalósítani, nála viszont alapvetés: minden alapanyag a saját gazdaságából származik. Semmi különös, így volt ez mindig. A körforgásszerű életmód elemei akkor is megmaradtak, ha ma már nem feltétlenül szükségesek a túléléshez: a nyár és az ősz a télre való felkészülésről és a tartálékolásról szól. A házak tornácain nem dekorációs céllal lógnak a hagyma- és babfüzerek. A tűzifa mindenhol katonás halmokban áll. Ideje és rendje van a szilvaszedésnek, a favágásnak, a ki- és behajtásnak is.

Maria lu'Simion egyedül él, nagy kertet gondoz, nyugdíjnapjait szövéssel és fonással tölti ki – mert: amíg birka van, gyapjú is lesz. Mikor bekopogunk hozzá, épp amiatt bánkódik, hogy nincs, aki a szilváját leszedje. Beállunk, ahányan vagyunk, és pár óra alatt tele lesz az 1 köbméteres cefrëshordó. Rendkívül hálás, mert a kárba ment javaknál fájdalmasabb dolog nincs is ebben a közegeben, viszont egyedül nem győzi a kertet. Legközelebbi fotóstúránk alkalmával a tűzifát pakoltatja be velünk a színbe, és mi, a szabadidőnket töltő, kedvtelésünknek élő látogatók szívesen szakítunk erre időt: tíz remek fotós áll csatárlánca.

Breb kiváló témákkal, történetekkel ajándékozott meg, és bármennyire igyekszünk diszkréten és tisztelettel lenni jelen, valahol érezzük, hogy legalább ennyivel tartozunk, hogy okai és részei vagyunk annak a változásnak, ami egy blackeri ismeretlen faluból turistacélpontot csinált.

Beállunk, ahányan vagyunk, és pár óra alatt tele lesz az 1 köbméteres cefrëshordó. Maria asszony rendkívül hálás, mert a kárba ment javaknál fájdalmasabb dolog nincs is ebben a közegeben...



Viselet

Férfiing készül, pontos, feszes öltésekkel a gyengülő, őszi napsütés utolsó sugarainak fényében. Az anyag is helyi szövésű

Míg birka van, gyapjú is van

Maria lu'Simion maga fonja a gyapjúszálat, ami aztán szőnyeggé, falvédővé válik a régi szövőszéken

Hazafelé indulva a kanyargós, de épp kiszélesített úton szemben ereszkedik a falu felé Breb történetének első, negyvenfős turistabusza. A holland pár tíz év után továbbállt Görögországba, Penny Ridgley megosztja idejét London és Breb között, Vasile Sima pedig lovasszekér helyett elegáns, vajszínű Lamborghini traktoron feszítve döcög a kaszáló felé. Valaki vett egy bálázógépet, így a boglyák helyén nemsokára körbálákkal találkozhatunk.

A nagybányai fiú szavai csengenek a fülemben, ahogy épp a siralmas állapotú, lyukas falú házába pakolta be a felújításhoz szükséges szerszámait: „Arról beszélünk, mit tesz a turizmus Brebvel. Szerinted mi maradna ebből a romból, ha nem lennének a turisták ilyesmire kíváncsiak? Elárulom: tavaszra semmi.”

FÖLDGÖMB VILÁGLÁTÓ A TREND FM-EN
CSÜTÖRTÖKÖNKÉNT 16.35-KOR.
A RÁDIÓBAN VENDÉGÜNK A TÉMÁRÓL:
MÉHÉSZ ZSUZA

TREND FM 94.2
GAZDASÁGI RÁDIÓ CSOPORT
KORÁBBI MŰSORAINK MEGHALLGATHATÓK:
WWW.TRENDFM.HU



MÉHÉSZ ZSUZA
KULTURÁLIS FELFEDEZŐ,
TURISZTIKAI FEJLESZTŐ,
HIVATÁSOS UTAZÓ



SZABÓ ZOLTÁN
FOTÓGRÁFUS, TÚRAVEZETŐ,
KINCSESKAMERA

[HTTP://KINCSESKAMERA.HU](http://KINCSESKAMERA.HU)